

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na Misi posvete ulja
Katedrala, Veliki četvrtak, 29. ožujka 2018. godine.
Liturgijska čitanja: *Iz 61,1-3a.6a8b-9; Otk 1,5-8; Lk 4,16-21*

Preuzvišeni Apostolski nuncije,
predraga braćo biskupi, prezbiteri i đakoni,
dragi redovnici i redovnice,
bogoslavi i sjemeništarcu, redovnički kandidati i kandidatice
drage sestre i braćo u Kristu!

1. Misa posvete ulja radosno je i očekivano svećeničko slavlje u našoj prvostolnici. U ovom znakovitom susretu objavljuje se i predstavlja Crkva zagrebačka, koju Krist naš Gospodin u Duhu Svetom poziva i okuplja, da bi nas kao Crkvu, po svojoj Riječi i Euharistiji obnavljao i snažio na putu u novosti života.

Pozdravljam od srca sve nazočne, obraćajući se posebno vama, draga subraćo u svećeništvu, na spomendan kada je Isus ustanovio Euharistiju i svećeništvo. Lijepo je sada biti zajedno oko oltara. Danas zahvaljujemo Bogu i za 18 novih svećenika koji su zaređeni u Zagrebačkoj nadbiskupiji tijekom prošle godine, od kojih je petorica dijecezanskih: vlč. Mario Dukić, vlč. Danijel Hačko, vlč. Krunoslav Kolar, vlč. Željko Nestić i vlč. Tomislav Šagud.

U rujnu prošle godine zaređeno je 16 đakona koji se pripremaju za prezbitersko ređenje, osam dijecezanskih i osam redovničkih. Njima se radujemo te ih na putu svećeništva pratimo molitvom i kršćanskom potporom. Mislimo i na one koji nam se zbog bolesti nisu mogli pridružiti u ovom Slavlju. Već je dugo u bolnici župnik Župe Krista Kralja iz zagrebačkog Trnja vlč. Domagoj Vuletić. Sve njih preporučujem u vaše molitve.

Danas se spominjemo i naših pokojnih svećenika, dijecezanskih i redovničkih, a posebno onih koje je Gospodin pozvao k sebi od prošlog Velikog četvrtka: fra Ivana Markanovića, OFM^{Cap}, fra Vice Blekića, TOR, fra Bonaventure Roka Dude, OFM, vlč. Antuna Špiranca, fra Bože Rimca, TOR, preč. Alojzija Žlebečića, preč. Vladislava Tomasa, fr. Marijana Biškupa, OP, o. Slavka Pavina, SJ. Sve ih preporučimo Božjem milosrđu.

2. Draga subraćo u svećeništvu, pranje nogu u dvorani Posljednje večere objašnjava dvostruko značenje sakramenta Reda: sagnuti se, kleknuti pred dušama da bi ih se opralo Kristovom krvlju. Pred tim svetim činom osjećamo potrebu moliti oslobođenje od svojih slabosti i otvoriti se milosti koja jača i obnavlja. Pozvani smo otvoriti se Isusu Kristu koji zna što je u našem srcu, koji nam pomaže da se dignemo i obnovimo oduševljenje, kako bismo mogli nastaviti poslanje s obnovljenim predanjem slijedeći pouzdanje blaženoga Alojzija. Svi osjećamo tu potrebu. A čuda se događaju, predraga subraćo u svećeništvu. Čuda se događaju kada stanemo pred Boga koji nas je od vječnosti izabrao, ljubio i pozvao u život, u vjeru, u svećeništvo.

Dragi prijatelji, ako je naš poziv očitovanje Božje ljubavi – izabrao je dvanaesticu da bi bili s njime – tada i naš odgovor treba prije svega biti odgovor ljubavi. Sve što smo pozvani činiti, sve što još možemo napraviti, sve što će nam biti dano ili povjereno, kako ono naizgled važno, tako i ono neznatnije i skrivenije, upravo to je ono što Gospodin očekuje od svakoga od nas. I stoga svaki pokret naše duše, svako nastojanje, svaki doprinos, sve počinje nalikovati na onih nekoliko kruhova i malo ribe koji su stavljeni pred božanskog Učitelja da bi postali čudo koje hrani mnoštvo, koje utažuje glad svijeta. Draga subraćo u svećeništvu, danas, ulazeći u središte svetog Vazmenog trodnevlja, želim pred vas staviti dvije misli i želje.

3. U prvom redu želim i po toj nakani redovito molim da budete sretni i zahvalni zbog svog svećeničkog poziva. Ne mislim prvotno na pastoralni uspjeh, ni na učinkovitost vašega rada, na sposobnost privlačenja masa, niti na predanje i suradnju u premnogim zadacima što ih služba stavlja pred vas. Ne, sve to dolazi poslije i dakako da o svemu tome treba voditi računa.

Ponajprije želim i molim da budete zadovoljni i zahvalni što ste dionici ministerijalnog svećeništva. To ne znači biti savršen, niti savršeno odgovoriti na neizmjerni dar što smo ga primili.

Potrebna je svijest da je naš poziv prvotno očitovanje Božje ljubavi prema svakome ponaosob i da je sav naš život označen tim Božjim izabranjem.

U pozivu sve počinje od Boga i kada čovjek odgovori Bogu, kada uđe u taj dijalog i odnos, naći će smisao i ispunjenje svoga života. U suprotnom sve postaje besmisleno, prazno, ispunjeno osjećajem bezvoljnosti i umora. Kao svećenici nismo u svojoj službi i vlastitim programima, nego u Kristovu poslanju. On je naša snaga, nada i oslonac. Kada je teško, kada ne ide onako kako smo planirali, kada nailazimo na teškoće ondje gdje smo ih najmanje očekivali, računajmo da je Gospodin s nama i da žetva pripada Ocu nebeskom.

Naime, Gospodin je neke »postavio za službenike da se u društvu vjernika odlikuju svetom vlašću sakramenta reda za prinošenje žrtava i za opraštanje grijeha te da za ljude javno vrše svećeničku službu u Kristovo ime«, naglašava Drugi vatikanski koncil koji opisuje zadnji cilj našega djelovanja: »Stoga, prezbiteri, bilo da se predaju molitvi i klanjanju, bilo da propovijedaju riječ, bilo da prikazuju euharistijsku žrtvu i podjeljuju ostale sakramente, ili ljudima na druge načine služe, pridonose i povećanju Božje slave i napredovanju ljudi u božanske životu« (PO, 2).

Dragi prijatelji, zaboraviti ovu perspektivu, značilo bi zaboraviti ono što smo po Božjoj milosti. To bi značilo izgubiti ljepotu i smisao svakog našeg čina, banalizirati život, otežati svakidašnjicu, ugasiti polet oduševljenja i predati se bezvoljnom životarenju.

Naprotiv nutarnja svećenička radost ne ovisi ni o našem zdravlju, ni o odsutnosti kušnja i teškoća, ni o vanjskom uspjehu, pa ni o tome koliko se osjećamo zadovoljni sa svojim projektima i prijedlozima, nego o spoznaji da vršimo volju Božju. Sveci, mučenici kršćanske davnine i svih vremena Crkve, naš blaženi Alojzije, snažno nas usmjeruju prema tom središtu našeg života i službe.

4. Drugu stvar koju želim podijeliti s vama jest zahvalnost Bogu za milosni sinodski hod Crkve zagrebačke. Na blagdan blaženog Alojzija Stepinca, 10. veljače ove godine, zaključili smo sinodska zasjedanja Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije. Sinodska su zasjedanja završila, ali sinodski proces nije završen. Pred nam je sada priprema Knjige Sinode koja će pokušati skupiti plodove predsinodske pripreme, sinodskih zasjedanja sa 199 sinodskih propozicija, kako bi Crkva zagrebačka dobila obnovljene smjernice za radosni navještaj Evanđelja, za obnovljeno misijsko djelovanje, za svjedočenje vjere, nade i ljubavi u hrvatskoj suvremenosti. Kako sam naglasio na blagdan blaženoga Alojzija, naša Sinoda je na sebi svojstven način pred sveti Narod Božji Crkve zagrebačke postavila tri imperativa: upoznati Crkvu, voljeti Crkvu i djelovati crkveno.

Sinodu je sada potrebno spustiti u pastoralne regije, arhidakonate, dekanate, župe, posebno računajući na neprocjenjivi doprinos crkvenih tijela suodgovornosti, vijeća i odbora, vjerničkih udruga, pokreta i zajednica. Sinoda traži i obnovu i prilagodbu novim potrebama nekih crkvenih institucija i struktura. Papa Franjo, zahvaljujući za Božje darove naše Sinode, pozvao nas je da budemo svjedoci obnovljene »Pedesetnice« Crkve zagrebačke, potičući da idemo ususret svakom vjerniku, svakoj obitelji i konačno svim ljudima dobre volje. Očekujemo u tom novom sinodskom zamahu posebni doprinos naših mladih vjernika, djevojaka i mladića. Posebnu prigodu za to daje i priprema Susreta hrvatske katoličke mladeži koji će se 2020. godine održati u Zagrebu i Zagrebačkoj nadbiskupiji. Nebeskom zagovoru Presvete Bogorodice Marije, svetog Josipa, njezinog prečistog zaručnika i zaštitnika Hrvatske, blaženog Alojzija Stepinca, svjedoka čiste savjesti preporučujemo provedbu Sinode i duhovnu obnovu naše Nadbiskupije.

5. Dragi prijatelji i subraćo svećenici, što bi bio vaš Nadbiskup bez vas. Ne kažem što bih činio, nego što bih bio. Biskup i njegovi svećenici su za narod. Naša je snaga u našem zajedništvu, zajedništvu biskupa i svećenika, međusobnom zajedništvu svećenika, zajedništvu u Crkvi. Krist Gospodin nas danas poziva da zajedno usmjerimo pogled tražeći Božju volju.

Hvala vam, draga subraćo u svećeništvu, za vaše svjedočenje, za sve što činite i podnosite za Crkvu i svoj hrvatski narod, za pastoralnu ljubav i za ustrajnost u nošenju tereta i žege dana i godina.

A vama, dragi bogoslovi i svima koji razmišljate o duhovnom zvanju molim hrabrost na putu predanja Bogu, jer njegova njiva očekuje navjestitelje radosti vjere.

Naime, vjera nije svjetlo koje raspršuje sve naše tmine, ali ona je svjetlo koje vodi naše korake na putu života. To je dovoljno za naš životni put, što želim svima vama, braćo i sestre u vjeri. Amen.